

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.474/2017/18.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. január 9. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2017. május 31. napján kihirdetett **3.B.6/2017/21.** számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlottat terhelő, az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség helyesen 295.383,- (kettőszázkilencvenötezer - háromszáznolcvanhárom) forint.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2017. június 1. napjától 2018. január 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés). Ezért a vádlottat mint többszörös visszaesőt 10 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg. Akként rendelkezett, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Döntött a bűnjelekről, és a bűnügyi költség viseléséről. A vádlottat 285.383.- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az első fokú ítélettel szemben a vádlott és védője egyezően, elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.41/2017/12-II. számú átiratában a tényállás helyesbítése mellett az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott a fellebbezését a másodfokú eljárásban írásban azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság csak feltételezés alapján ítélte el. Mind a fellebbezése indokolásában, mind a felszólalásában tagadta továbbra is a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, és részletesen támadta a bizonyítékok mérlegelését. Álláspontja szerint a mellette szóló bizonyítékokat nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság.

Az ítéltábla a vádlott és a védő fellebbezését nem ítélte alaposnak.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálvá megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható és

az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részben megalapozott volt, csak kisebb részben szorult az eljárás egybehangzó adatai alapján kiegészítésre, illetve helyesbítésre, melynek az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján eljárva tett eleget.

Az ítélet 2. oldalának utolsó bekezdésében az első mondat helyesen: a vádlott nős, két kiskorú gyermeke **eltartásáról gondoskodik**.

Az ítélet 3. oldalának 5. bekezdését akként egészíti ki, hogy a vádlott a büntetéséből 2008. február 21. napján **kitöltve** szabadult.

Az ítélet 3. oldalának utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy az összbüntetési ítélet azt is megállapította, hogy **a vádlott különös visszaeső**.

Az ítélet 4. oldalán a 3. bekezdés 2. mondatában a sértett neve helyesen: **név**.

A 4. oldal 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy 2016. június 19. napján, a déli órákban, a vádlott a szipózás következtében önhibájából eredően bódult állapotba került.

Az ítélet tábla osztotta a fellebbezési főügyesség álláspontját, mely szerint az elsőfokú bíróság a vádon túl terjeszkedett, amikor olyan tényeket is megállapított a történeti tényállásban, amelyek bűncselekmény törvényi tényállásának felelnek meg, ugyanakkor azt a vádirat tényállása nem tartalmazza. Ennek megfelelően mellőzni kellett az ítélet 4. oldal utolsó bekezdésében az „akkor a vádlott” kezdetű mondatot, az 5. oldal 1. bekezdésében az „akkor a vádlott” kezdetű mondatig.

Kiegészítette a tényállást az ítélet tábla azzal a megállapítással, hogy a sértett a vádlottnak a cselekményért megbocsátott.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a tényállása megalapozott volt, és a fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel képezte a felülbírálat alapját.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében vizsgálat alá vette, és azok mérlegelésének eredményéről is számot adott. A vádlott fellebbezése a bíróság mérlegelő tevékenységét támadta. Vallomás változtatás esetén a bíróság mérlegel, egyenként és összességében is értékelési körbe vonja a bizonyítékokat, és állást foglal, hogy mely bizonyítékot fogadja el a tényállás megállapítása alapjául. Jelen esetben az elsőfokú bíróság úgy döntött, hogy a sértett első nyomozati vallomását, továbbá a tanú1, tanú2 vallomásait fogadja el. Ezt megfelelően megindokolta. Ezzel szemben a vádlott védekezését az elsőfokú bíróság elvetette. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. A bizonyítékok okszerű értékelése és megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő eltérő értékelésére nincsen törvényes lehetőség. Az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő és mérlegelő tevékenysége megfelelt az iratok tartalmának és az okfejtése logikus volt.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A bűncselekmény minősítése törvényes, azonban a jogi indokolást ki kellett egészíteni azzal, hogy az elkövetés módjára, a bántalmazott testtájékra, az elkövetés eszközére és a vádlott által használt

kifejezésekre figyelemmel megállapítható, hogy a vádlott a bűncselekményt egyenes szándékkal követte el.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a vádlott a Btk. 459. § 31. pontjának megfelelő különös visszaeső. Ezt a körülményt a bűnösségi körülmények köréből is mellőzni kellett. A különös visszaesőként elkövetett emberölés az emberölés minősített esete /Btk. 160. § (2) bek. h) pont/, ami önmagában kizárja az emberölés büntette vonatkozásában a különös visszaesőkénti elkövetés súlyosító körülményként történő értékelését. A Btk. 160.§ (2) bekezdés h) pontja alkalmazásában a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekményeket a Btk. 160. § (6) bekezdés a)-c) pontjai sorolják fel, ezek között azonban nem található olyan bűncselekmény, ami a vádlott előéleti adataiban is fellelhető lenne, mint ahogy emberölést, azaz ugyanolyan bűncselekményt sem követett el korábban.

Ugyanakkor súlyosító körülményként értékelte az ítéletábra azt, hogy a vádlott korábban hasonló, testi épség elleni bűncselekmények miatt volt büntetve több alkalommal is.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az irányadó középértéket, amely 13 év 9 hónap szabadságvesztés. Helyesen döntött, amikor a középértéktől - helyesen - a **vádlott** javára eltért a cselekmény kísérleti szakban maradása és a sértett megbocsátása miatt.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés arányos és szükséges, enyhítésre nem volt mód.

Az első fokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, ezért az ítéletábra az első fokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a bűnügyi költségben történt marasztalás során elmulasztotta a felmerült bűnügyi költség részévé tenni a Szolnoki Járásbíróság 2016. június 22. napján, az előzetes letartóztatás tárgyában tartott ülésen felmerült 10.000.- forintos védői díjat. Ennek megfelelően a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét 10.000.- forinttal fel kellett emelni.

Az ítéletábra a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött további időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

A végzés ellen a Be. 386. §-a alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2018. január 9.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Tibor s. k.
előadó bíró

Dr. Kiss Dániel s.s k.
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.III.474/2017/18. számú végzése és Szolnoki Törvényszék 3.B.6/2017/21. számú ítélete a jelen végzés folytán, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. január 9.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül: